

Zažitá skúsenosť z praxe

Keď som ako učiteľ začínal, s nadšením som písal žiakom komentáre do písomiek a prác (*Skvelééé! Šikulka! Podarilo sa ti. Ideeeš!! Nevzdávaj sa.*). Neskôr som každému žiakovi napísal nejaké to hodnotenie na 2-3 vety a nakoniec aj záverečné slovné hodnotenia k vysvedčeniu na A4 s fotkami a citátmi. Niekoľko nocí som nespál a s vyčerpaním odovzdával ešte z tlačiarne horúce slovné hodnotenia. Napísal som ich ako učiteľ matiky za svojej praxe stovky. Takmer nikto mi nikdy neodpísal, nepoďakoval. Sklamanie. A tak som sa snažil! A potom prišiel prerod a pochopenie, že žiak nepotrebuje moje "hodnotenie". Potrebuje ma, aby som počúval, keď sa mu rozvádzajú rodičia, porozumenie jeho hnevu po bitke na veľkej prestávke, vyjadrenie mojej frustrácie, keď opakovane nepočúvol inštrukciu. Potrebuje vzťah tu a teraz. A tak som namiesto veľkých hrdinských činov začal žiť tu a teraz s mojím a jeho prežívaním. A tak aj reagujem na jeho projekty za seba a zároveň so spätnou väzbou, čo vnímam. Som zvedavý viac na to, ako je spokojný on sám, ako veci robí, čo mu bráni využiť svoj potenciál, ako nemá motiváciu a chuť robiť veci. A tak sa stovky hodín trávenia nad žiakmi premenili na momenty strávené so žiakmi. Na konci školského roka som si namiesto rozdávania vysvedčení a kvetín sadol s ôsmakmi do kruhu, rozbalil veľký papier takmer cez celú triedu, doniesol balík fixiek a voskoviek, pustil ich obľúbenú hudbu, ktorú si vybrali a zadal inštrukciu: *"Máte pred sebou čistý papier - tento školský rok. Naplňte ho tým, čo pre vás znamenal. Môžete seba nakresliť ako strom a znázorniť, čo sa vám podarilo, čo vám dávalo zmysel a čo by ste potrebovali alebo chceli zlepšiť."*

